

Duh proroštva: Ponoćni poklič

Авакумове две таблице

Jeff Pippenger

2012-10-13

Реч разјашњења

Недавно смо почели да припремамо транскрипт Авакумове Две Табле ради превођења на различите језике заступљене на нашем веб-сајту. Задатак претварања усменог излагања у писано излагање далеко је већи него што би се могло разумети ако човек није упознат са свим корацима кроз које се мора проћи да би се усмено излагање претворило у писано, заједно са неизбежним потешкоћама коначног превођења тог материјала на различите језике на веб-сајту. Управо смо започели лектуру првог од деведесет и пет излагања и открио сам још један корак кроз који такође морамо проћи. То се тиче поступног развоја ове поруке од 1989. године па све до наше садашње историје.

У излагањима од пре око петнаест година постојале су истине које су биле у свом почетном стању разумевања. Прва од тих истина коју морам да разјасним јесте долазак другог анђела у милеритској историји. Тада сам разумео да је други анђеоло дошао када су протестантске цркве почеле да затварају своја врата пред Милеровим излагањем поруке првог анђела, у вези са завршетком 1843. године. Вилијам Милер је поступао по рачунању времена за које је веровао да показује да је 1843. година почела 22. марта 1843. и завршила се 22. марта 1844. године. Мислио је да ће се три пророчанства, која су на крају била постављена на две свете карте, окончати у 1843. години, и веровао је да је та година завршила 22. марта 1844. године. Погрешио је у две тачке.

Три пророчанства о 1335 дана из дванаесте главе Данила, о 2520 година „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске и о 2300 дана из осме главе Данила, Милер је разумео као да се завршавају у марту 1844. године. Господ је потом водио Самуила Сноуа да разуме не само да се пророчанства не завршавају 1843, него 1844. године. Сноу је применио караитски начин рачунања времена, што није био начин временског прорачуна који је Милер дотад примењивао. Милер је користио рабински, односно на равнодневици заснован начин рачунања времена, који је годину одређивао од пролећа до пролећа.

Када смо излагали Авакумове Две таблице, нисмо били разумели ову историјску стварност и користили смо Милерово искуство да означимо 22. март 1844. као долазак другог анђела и почетак времена оклевања. Разумео сам, и још увек разумем, да је долазак тог анђела одговарао тренутку када су протестанти одбацили Милерову поруку првог анђела, и следећи одломак био је моја тачка ослонца.

„У јуну 1842. године, господин Милер је одржао свој други циклус предавања у цркви у улици Каско у Портланду. Сматрала сам великом предношћу што сам могла да присуствујем тим предавањима; јер сам била пала у обесхрабрења и нисам се осећала

припремљеном да сретнем свога Спаситеља. Овај други циклус изазвао је далеко веће узбуђење у граду него први. Уз неколико изузетака, различите деноминације затвориле су врата својих цркава пред господином Милером. Многе проповеди са разних проповедаоница настојале су да разоткрију наводне фанатичне заблуде овог предавача; али мноштво забринутих слушаца присуствовало је његовим скуповима, и многи нису могли да уђу у зграду. Скупштине су биле необично тихе и пажљиве.“ *Life Sketches*, 27.

Разумео сам да затварање врата пред Милеровом поруком означава почетак одбацивања првог анђела, и у складу са Милеровим разумевањем рабинског/равнодневичког начина рачунања времена, претпоставио сам да 22. март 1844. означава завршетак 1843. године. Милерово излагање у Портланду у јуну 1842. заправо је путоказ који указује на постепено одбацивање које се коначно окончало 18. априла 1844, али у време тих излагања још нисмо били препознали примену караитског начина рачунања времена коју је изнео Самјуел Сноу.

У првом излагању које смо почели да језички уређујемо, почео сам да увиђам да оно што је тада забележено изгледа као да противречи ономе што сада учимо. И противречи и не противречи. То је једноставно нагласак на прогресивном доласку другог анђела, а такође и приказ прогресивног распечаћивања ове поруке, као што је то био случај и у милеритској историји. Ова напомена ради појашњења треба да се обрати онима који су се спотакли о наше поистовећивање 19. априла 1844. године као првог милеритског разочарања и о ономе што је у прошлости било поучавано.

„Прва и друга порука дате су 1843. и 1844. године, а ми се сада налазимо под објављивањем треће; али све три поруке и даље треба објављивати. Сада је једнако неопходно као икада раније да се оне понове онима који трагају за истином. Пером и гласом треба да разглашавамо ову објаву, показујући њихов редослед и примену пророчанстава која нас доводе до поруке трећег анђела. Не може бити треће без прве и друге. Ове поруке треба да дамо свету у публикацијама, у проповедима, показујући у низу пророчке историје оно што је било и оно што ће бити.“ *Selected Messages*, књига 2, 104.

Авакумове две таблице 1 од 95

Увод у Авакумове две таблице и поноћни поклич

У овој серији разматраћемо две Авакумове таблице — карте из 1843. и 1850. године — током дужег временског периода. Почећемо тако што ћемо поставити Поноћни поклич на његово место. Као што је напоменуто, велики део почетних излагања биће понављање за оне који су упознати с овом поруком, али пошто припремамо серију коју могу проучавати и људи којима је ова порука нова, морамо им изложити неке основне идеје. Почећемо са Поноћним покличем, усредсређујући се на један аспект који се налази у првој визији Елен Вајт. Прочитајмо први пасус из књиге *Christian Experience and Teachings*, страна 57.

Недуго након протекла времена 1844. године, дат ми је мој први отворени виђење. Посећивала сам госпођу Хејнс у Портланду, у држави Мејн, драгу сестру у Христу, чије

је срце било сједињено с мојим. Нас петоро, све жене, клечале смо тихо код породичног олтара. Док смо се молиле, сила Божја сишла је на мене као никада пре.

Ових пет жена, чија су срца била сједињена са Сестром Вајт, нису се противиле ниједном испољавању Божје силе. Значајно је то што су све биле жене, представљајући цркву, и било их је пет, што се може посматрати као пет мудрих девојака. Ово је једноставно запажање.

Чинило ми се да сам окружена светлошћу и да се уздижем све више и више од земље. Окренула сам се да потражим адвентни народ у свету, али га нисам могла наћи, када ми један глас рече: „Погледај поново и погледај мало више.“ На то подигох очи и видех праву и уску стазу подигнуту високо изнад света. Том стазом је адвентни народ путовао ка граду, који се налазио на даљем крају стазе. Иза њих, на почетку стазе, била је постављена сјајна светлост, за коју ми је анђео рекао да је Поноћни поклич. Та светлост је обасјавала читаву стазу и давала светлост њиховим ногама да не би посртали. Ако су држали очи упрте у Исуса, који је био управо пред њима, водећи их ка граду, били су безбедни. Али ускоро су неки клонули и рекли да је град веома далеко, и да су очекивали да су већ требали ући у њега. Тада би их Исус охрабрио подижући Своју славну десницу, а из Његове руке излазила је светлост која се таласала над адвентном скупином, и они су узвикивали: „Алилуја!“ Други су непромишљено порицали светлост иза себе и говорили да није Бог био Тај који их је довео тако далеко. Светлост иза њих угасила, остављајући њихове ноге у потпуној тами, и они су посртали, изгубили из вида циљ и Исуса, и пали са стазе доле у тамни и опаки свет испод.

Вилијам Милер и поноћни поклич

У овом првом излагању, након што утврдимо неколико тачака, говорићемо о Адвентистичкој конференцији у Лоу Хемптону у децембру 1844. године. На тој конференцији окупили су се неки милерити, а Вилијам Милер одбацио је разумевање Поноћног вапаја. Логика је овде у томе да је ово виђење, иако намењено свима нама, нарочито било за Вилијама Милера.

Тога истог месеца, Вилијам Милер порекао је светлост иза себе — Поноћни поклич — што би проузроковало да падне са стазе у зли свет испод. Истражићемо значај тога. Историјски докази показују да су сви милерити веровали да испуњавају причу о десет девојака; то је међу њима било општепознато. Показаћемо да је Вилијам Милер имао разумевање шта је Поноћни поклич. Милер је веровао да је Поноћни поклич вест о часу суда из Данила 8:14 и Откривења 14:6-9. Веровао је да је вест коју је почео да објављује почетком 1830-их била Поноћни поклич: „Ево, женик иде“, и да је Исус долазио свету као женик.

Током већег дела милеритске историје, они су веровали да испуњавају причу о десет девојака, али су сматрали да Поноћни поклич описује вест коју су они проповедали. Међутим, до лета 1844. године појавило се ново и исправно разумевање: Поноћни поклич био је покрет Седмог месеца, при чему се очекивало да ће Исус доћи десетог дана седмога месеца. То је био прави Поноћни поклич. Када је Милер одбацио прави Поноћни поклич у децембру 1844. године, он је тиме одбацио историју лета 1844. године и вратио се свом

ранијем ставу да је то била тек општа вест из тридесетих година деветнаестог века. Разумевање динамике Поноћног поклича од пресудне је важности. Ако не разумете 2520 онако како су га разумевали милерити, не можете разумети Поноћни поклич. Ако не можете разумети Поноћни поклич онако како су га разумевали милерити, падаћете са стазе у опаки свет испод.

У овом излагању започећемо са неким истинама на карти које адвентизам данас отворено одбацује. Институт за библијска истраживања Цркве адвентиста седмог дана и већина адвентистичких теолога одбацују 2520. Тиме ћемо се библијски позабавити како будемо напредовали, али ћемо најпре показати да Елен Вајт у потпуности подржава 2520. Институт и већина теолога такође одбацују пионирско разумевање Свакодневне. Показаћемо да одбацивање пионирског разумевања да је Свакодневна паганизам значи одбацивање Духа пророштва. Институт такође јавно одбацује пионирско разумевање труба — Пете и Шесте трубе. Почећемо тиме што ћемо показати да одбацивање пионирског разумевања труба значи одбацивање Духа пророштва.

Данас је већини адвентиста, у најбољем случају, нејасно шта представљају 1290 и 1335. Без пионирског разумевања 1335, не постоји библијско оправдање за поистовећивање времена одлагања које је отпочело 22. марта 1844. Без разумевања времена одлагања, не може се схватити динамика Поноћног поклича. Без разумевања Поноћног поклича, човек пада са стазе у зли свет испод. Ове истине ћемо показати на карти у светлости јасне потврде Духа Пророштва, а затим ћемо их рашчланити из Божје речи. Али најпре треба да сагледамо шта је окруживало милеритску историју и шта је произвело Поноћни поклич.

Милеритска историја и долазак првог анђела

Почињемо са Уријом Смитом из дела *Thoughts on Daniel and Revelation*, стр. 521, да бисмо приказали милеритску историју и указали на 1798. годину. Урија Смит пише: „Хронологија догађаја из Откривења 10 додатно се утврђује чињеницом да је овај анђеол истоветан са првим анђелом из Откривења 14.“ У Откривењу 10, један моћан анђеол силази с неба са малом књигом отвореном у својој руци. Елен Вајт нас обавештава да је тај моћни анђеол Исус Христос, а мала књига је Књига пророка Данила. До краја десетог поглавља, Јовану је речено да поједе малу књигу, која ће му бити слатка у устима, а горка у стомаку. Јован представља милеритску историју, у којој је Данилова порука слатка, али води у горко разочарање. Моћни анђеол из Откривења 10, према пионирима, јесте први анђеол из Откривења 14 — они су један те исти анђеол.

Често не проводимо много времена бавећи се подробно овим анђелима у Откривењу, али би требало. Моћни анђеол у Откривењу 10 јесте и онај анђеол за кога је Вилијам Милер веровао да испуњава Поноћни поклич извршавајући дело првог анђела из Откривења 14: „Бојте се Бога и подајте Му славу, јер дође час суда Његова.“ Час Његовог суда односи се на Данило 8:14. Ови анђели поистовећују различите аспекте извршеног дела.

Враћајући се на Урију Смита: „Хронологија догађаја из Откривења 10 даље се утврђује чињеницом да је овај анђеол истоветан са првим анђелом из Откривења 14.“ Он објашњава

шта их повезује: обојица имају посебну поруку коју треба да објаве, обојица изговарају своју објаву силним гласом, обојица употребљавају сличан језик који се односи на Творца, и обојица објављују време — један се заклињући да времена више неће бити, а други објављујући да је дошао час Божјег суда. Порука из Откривења 14:6 смештена је с ове стране почетка времена краја.

Урија Смит изјављује да је време свршетка 1798. година, и да порука Откривења 14 долази после тога. Он пише: „Али порука Откривења 14:6 налази се с ове стране почетка времена свршетка. Она је објава да је дошао час Божјег суда, и стога мора имати своју примену у последњем нараштају. Павле није проповедао да је дошао час суда. Лутер и његови сарадници нису то проповедали. Павле је расуђивао о суду који ће доћи, неодређено будућем, а Лутер га је смештао најмање три стотине година после свога доба. Штавише, Павле упозорава цркву против сваког таквог проповедања да је дошао час Божјег суда до одређеног времена.“ У 2. Солуњанима 2:1-3, Павле каже да дан Христов није на прагу док најпре не дође отпад и не открије се човек греха. Павле уводи човека греха, мали рог, папство, и опрезом обухвата читаво раздобље његове превласти, које је трајало 1260 година, завршавајући се 1798. године.

Godine 1798. prestalo je ograničenje protiv objavljivanja da je dan Hristov blizu. Otpočelo je vreme svršetka, i pečat je bio skinut s male knjige. Od tada je anđeo iz Otkrivenja 14 izašao. Urija Smit kaže: „Ako to želite da vidite, od 1798. godine poruka prvog anđela izlazi. Godine 1798, prvi anđeo iz Otkrivenja 14 pojavljuje se u istoriji“ — то је пioniрско разумевање. „Od tada je anđeo iz Otkrivenja 14 objavljivao da je došao čas Božjeg suda, a anđeo iz desetog poglavlja zauzeo je svoj položaj na moru i na zemlji, zaklinjući se da vremena više neće biti. Njihov identitet je nesumnjiv. Svi argumenti koji određuju mesto jednoga važe i za drugoga. Sadašnji naraštaj svedoči ispunjenju ova dva proročanstva. U propovedanju o drugom dolasku, naročito od 1840. do 1844, započelo je njihovo potpuno i pojedinačno ispunjenje.“

Смит означава 1840. и 1844. годину у вези с првим анђелом из Откривења 14, који долази 1798. године, али такође означава и првог анђела 1840. године, када порука бива оснажена. У проповедању о Христовом доласку, нарочито од 1840. до 1844, започело је њихово потпуно испуњење. Положај анђела с једном ногом на мору, а другом на земљи, означава велико пространство његовог прогласа. Порука ће прећи океан и проширити се на разне народе, и проглас о доласку заиста је стигао до сваке мисионарске станице у свету. Од 1840. године, порука првог анђела, према Елен Вајт, ношена је до сваке мисионарске станице у свету. То је било остварено када је начело дан-за-годину библијског пророчанства било потврђено сломом Отоманског царства. У овом тренутку не бавимо се појединошћима, него постављамо позорницу за милеритску историју и динамику Поноћног поклича.

Кључни историјски догађаји: 1833. година и пад звезда

Године 1833. догодило се падање звезда. Елен Вајт запажа у књизи Велика борба, на страни 333: „Године 1833, две године пошто је Милер почео да јавно износи доказе о скором Христовом доласку, појавио се последњи од знакова који је Спаситељ обећао као знаке

Свога другог доласка. Исус је рекао: ‘И звезде ће пасти с неба.’ Матеј 24:29. А Јован је у Откривењу објавио, док је у визији посматрао призоре који треба да најаве дан Божји: ‘И звезде небеске падоше на земљу, као што смоква одбацује своје незреле смокве кад је затресе силан ветар.’ Откривење 6:13. Ово пророчанство добило је упечатљиво и снажно испуњење у великом метеорском пљуску 13. новембра 1833.“

Сведочанство Вилијама Милера казује:

„У суботу после доручка — у лето 1833. године — сео сам за свој сто да испитам једну тачку, и кад сам устао да пођем напоље на посао, допрло је до мене, снажније него икада, „Иди и кажи то свету.“ Утисак је био тако изненадан и дошао је с таквом снагом да сам поново клонуо у своју столицу говорећи: „Не могу ићи, Господе.“ „Зашто не?“ као да је уследио одговор, а тада су наврла сва моја оправдања, мој недостатак способности; али моја невоља постала је тако велика да сам ступио у свечани савез с Богом: ако Он отвори пут, ја ћу поћи и извршити своју дужност према свету. „Шта мислиш под тим: да отвори пут?“ као да ми је дошло. Па, рекох, ако бих добио позив да јавно говорим на ма ком месту, поћи ћу и казати им шта налазим у Библији о доласку Господњем. Истог трена сав мој терет је нестао. И радовао сам се што, по свој прилици, нећу бити тако позван; јер никада нисам добио такав позив, моја искушења нису била позната, и врло мало сам очекивао да ћу бити позван на ма какво поље рада. Отприлике за пола сата од тог тренутка, пре него што сам напустио собу, ушао је син господина Гилфорда из Дрездена, удаљеног око шеснаест миља од мог пребивалишта, и рекао да га је његов отац послао по мене и жели да пођем кући с њим, претпостављајући да би желео да ме види због неког посла. Упитао сам га шта жели. Он одговори да сутрадан у њиховој цркви неће бити проповеди и да његов отац жели да дођем и говорим народу о предмету Господњег доласка. Одмах сам се расрдио на самога себе што сам склопио онакав савез. Истога часа побунио сам се против Господа и одлучио да не идем. Оставио сам младића не давши му никакав одговор и повукао се у велику тескобу у оближњи гај. Тада сам се око један сат борио с Господом, настојећи да се ослободим савеза који сам с Њим склопио, али никакво олакшање нисам могао задобити. Моју савест притискале су речи: „Хоћеш ли склопити савез с Богом и тако брзо га прекршити?“ и крајња грешност таквог поступка обузела ме је. Најзад сам се покорио и обећао Господу да ћу, ако ме Он одржи, поћи, уздајући се у Њега да ми да благодат и способност да извршим све што буде тражио од мене. Вратио сам се у кућу и нашао младића где још чека. Остао је до после ручка, а ја сам се с њим вратио у Дрезден.“

Тако је Милер, у лето 1833. године, почео јавно да износи ову поруку. У децембру 1833. године, пад звезда додао је свечану озбиљност његовој поруци.

1840: Испуњење пророштва и Отоманско царство

Године 1840, Елена Вајт говори о једном изузетном испуњењу пророчанства. Овај одломак се често оспорава у Духу пророштва, при чему неки тврде да га је Урја Смит унео у Велику борбу, али су такви аргументи неосновани. Она говори о низу пророчких испуњења која су водила ка 1840. години, укључујући пад звезда и Мрачни дан. Она пише: „Године 1840, још

једно изузетно испуњење пророчанства изазвало је широко интересовање.“

Она се односи на библијско пророштво, а не само на људско предсказање Џосаје Лича.

„Dve godine ranije, Džosaja Lič, istaknuti propovednik koji je propovedao drugi Hristov dolazak, objavio je tumačenje Otkrivenja 9, predskazujući pad Otomanskog carstva. Prema njegovim proračunima, ova sila trebalo je da bude oborena 11. avgusta 1840. godine. U određeno vreme, Turska je, preko svojih ambasadora, prihvatila zaštitu savezničkih sila Evrope i tako se stavila pod kontrolu hrišćanskih naroda. Događaj je tačno ispunio predskazanje. Kada je to postalo poznato, mnoštvo ljudi bilo je osvedočeno u ispravnost načela proročkog tumačenja koja su prihvatili Miler i njegovi saradnici, i adventnom pokretu dat je čudesan podsticaj. Ljudi od učenosti i ugleda pridružili su se Mileru u propovedanju i objavljivanju njegovih gledišta, a od 1840. do 1844. godine delo se brzo širilo.“

Урија Смит нам је рекао да је први анђеол из Откривења 14 дошао 1798. године, али то је исти анђеол као анђеол из Откривења 10. У Откривењу 10, Јовану је речено да узме књижицу из анђелове руке и поједе је, и она ће му постати слатка у устима. Милеритска порука постала је слатка 11. августа 1840. године, после две године предсказивања пада Османског царства на основу начела дан-за-годину библијског пророчанства. Када се тај догађај тачно испунио, порука коју су проповедали постала је слатка у њиховим устима.

Дана 11. августа 1840. године, порука им је постала слатка у устима. Јовану је речено да узме књижицу из руке анђела који је сишао. Анђеол силази 11. августа 1840. године, и тај анђеол из Откривења 10 исти је као први анђеол из Откривења 14. Анђеол из Откривења 14 долази 1798. године, у време свршетка, али његова порука бива оснажена 1840. године. Елен Вајт каже да су, када је тај догађај постао познат, мноштва била уверена у исправност начела пророчког тумачења које су усвојили Милер и његови сарадници. Од 1930-их, почев од 1919, али нарочито током 1930-их, адвентизам је одбацио правила пророчког тумачења која су усвојили Милер и његови сарадници — та правила су била метода проучавања Библије помоћу доказних стихова.

Карта из 1843. године и време задржавања

Следећа путоказна тачка у историји јесте карта из 1843. године, сачињена у мају 1842. Елен Вајт каже: „Видела сам да је карта из 1843. године била вођена руком Господњом и да не треба да буде измењена, да су бројке биле онакве какве је Он хтео и да је Његова рука била над једном грешком у неким од бројки и сакрила је, тако да је нико није могао видети све док Његова рука није била уклоњена.“ Ова карта је пророчка путоказна тачка, сачињена у мају 1842. У јуну 1842. протестантске цркве почеле су да затварају своја врата и стиже други анђеол.

Из Сведочанстава, том први, страна 21: „У јуну 1842. године, господин Милер је одржао свој други низ предавања у цркви у Каско улици у Портланду, Мејн. Уз неколико изузетака, различите деноминације затвориле су врата својих цркава пред господином Милером.“ Елен Вајт нас обавештава да, као адвентистички хришћани седмог дана, треба да научимо да

расуђујемо од узрока ка последици. Узрок који је навео протестантске цркве да затворе своја врата било је увођење ове карте. Када је карта уведена у мају, протестантске цркве су закључиле да су милерити обманути фанатици.

Следеће долази прво разочарање. Из Велике борбе, страна 393:

Још 1842. године, упутство дато у овом пророштву да се запише виђење и јасно изложи на таблицама, да би могао трчати онај који га чита, навело је Чарлса Фича да припреми пророчку карту ради илустровања виђења из Данила и Откривења. Чарлс Фич, који је умро непосредно пре Великог разочарања од 22. октобра 1844. године, био је употребљен од Господа у овој историји. Он је припремио карту, која је објављена у мају 1842. године.

Објављивање ове карте сматрало се испуњењем Авакумове заповести. Нико, међутим, није запазио привидно одлагање у остварењу виђења. Време оклевања представљено је у истом пророчанству. После разочарања, ово Писмо се показало значајним: „Јер је виђење још за одређено време, али на крају проговориће и неће слагати; ако и одоцни, чекај га, јер ће заиста доћи, неће закаснити. Праведник ће од вере живети.“

Време одлагања јесте прво разочарање, које наступа 22. марта 1844. Милерити су, користећи библијско рачунање времена, предвиђали крај света 1843. године. Када Господ до тада није дошао, прво разочарање наступило је 22. марта 1844. То је време одлагања.

Ово је време одлагања у причи о десет девојака, у Авакуму 2 и у Данилу 12. Данило 12:11 каже: „И од времена кад се укине свагдашња жртва...“ Пионири су разумели да је паганство било потчињено 508. године, када је Хлодовех победио Визиготе. Од времена када се паганство уклони и папство успостави (тридесет година касније, 538. године), биће 1290 дана. Следећи стих каже: „Благо ономе који чека и дочека хиљаду три стотине и тридесет и пет дана.“ 508 плус 1335 једнако је 1843. „Благо ономе који дође до 1843.“ Тих 1335 означава време одлагања, говорећи: „Благо ономе који чека и дође до 1843.“ Ако се држите пионирског разумевања свагдашње жртве, као што то чини Елен Вајт, ово је јасно.

Да би се ово још јасније разјаснило, Исаија 30:18 каже: „Зато ће Господ чекати.“ Овде је Господ женик у причи о десет девојака, и Он одлаже. „И зато ће женик одлагати, да би вам указао милост; и зато ће бити узвишен, да би вам се смиловао; јер је Господ Бог суда. Блажени су сви који Њега чекају.“ Ово се слаже са Данилом 12:12: „Блажен је онај који чека и дође до 1335.“ Женик одлаже 22. марта 1844. године. За долазак до првог разочарања, а затим за чекање, везан је благослов. Када овде стигнете, треба да чекате. Шта чекате? Авакум 2:3 каже: „Јер је виђење још за одређено време, али ће на крају проговорити и неће слагати; ако и одуговлачи, чекај га.“ Благослов доласка до 1335 јесте благослов доласка у ову историју, у којој ће Господ извршити Поноћни поклич.

Неће свакоме бити допуштено да учествује у Поноћном поклику. Неки су ишли заједно са милеритима не због свог личног искуства са Исусом Христом нити због личног проучавања Божје Речи, него из страха. Пре него што дође Поноћни поклик, Господ одваја ову браћу од покрета. Прво разочарање представља део процеса припреме за Поноћни поклик. Према

Елен Вајт, ако ово не разумемо, падамо са стазе у зли свет испод.

Оснажење поруке другог анђела

Iz Rani spisi, strana 238: „Pri samom završetku poruke drugog anđela, videla sam veliku svetlost s neba kako obasjava Božji narod. Zraci te svetlosti izgledali su sjajni kao sunce, i čula sam glasove anđela kako viču: ‘Evo ženika gde ide!’“ To je bio Ponoćni poklič, koji je trebalo da da silu poruci drugog anđela. Pioniri su razumeli da je poruka prvog anđela stigla 1798. godine, ali da je bila osnažena slomom Otomanskog carstva 1840. godine. Sve poruke dolaze u određenom trenutku vremena i potom bivaju osnažene. Poruka drugog anđela dolazi 22. marta 1844. godine, kada su protestantske crkve zatvorile svoja vrata pred mileritskom porukom. Ponoćni poklič osnažuje poruku drugog anđela. Poruka trećeg anđela dolazi 22. oktobra 1844. godine i biva osnažena kada joj se pridruži silni anđeo iz Otkrivenja 18. Svaka poruka dolazi u istoriji i potom biva osnažena. Ovo je važno razumeti.

Ponoćni poklič dao je silu poruci drugog anđela. Anđeli su bili poslani s neba da probude obeshrabrene svete i pripreme ih za veliko delo koje je bilo pred njima. Najdarovitiji ljudi nisu bili prvi koji su primili ovu poruku. Vilijam Miler nije bio prvi koji je primio ovu poruku; naprotiv, bio je poslednji koji ju je primio. On je bio najdarovitiji u razumevanju poruke, dok je Samjuel Snou bio prvi. Oni koji su ranije predvodili u delu bili su poslednji koji su primili poruku i pomogli da se poklič pojača. Istorijски gledano, poslednja osoba koja je prihvatila poruku Ponoćnog pokliča bio je Vilijam Miler.

Iz knjige Velika borba, 376:

Током оснажења Поноћног поклича, око 50.000 напустило је цркве. Пошто је Милерово дело тежило да изграђује цркве, у почетку је било благонаклоно прихваћено; али када су проповедници и верске вође одлучили против адвентистичке доктрине и пожелели да угуше свако узбуђење у вези с том темом, успротивили су јој се са проповедаонице и ускратили својим члановима право да присуствују проповедању о другом доласку, па чак и да говоре о својој нади на друштвеним скуповима.

Вође у Адвентистичкој цркви данас, који забрањују поучавање ове поруке у цркви, па чак и у приватним домовима, овде су предизображени у милеритском покрету.

Верници су се нашли у великој кушњи и недоумици. Волели су своје цркве и нерадо су се од њих одвајали, али када су видели да се сведочанство Божје Речи потискује и да им се ускраћује право да истражују пророчанства, осетили су да им верност Богу забрањује да се покоре. Они који су настојали да искључе сведочанство Божје Речи нису се могли сматрати сачињавачима Христове цркве. Стога су осетили да су оправдани што се одвајају од своје раније заједнице. У лето 1844. године, око 50.000 иступило је из цркава.

Милерово разумевање и истински поноћни поклич

Из књиге старешине Дамстига, Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission, Милер је веровао да је објављивање стиха Данило 8:14 и првог анђела из Откривења 14 било

Поноћни поклич — „Ево женика где иде.“ Веровао је да је ова порука указивала на други Христов долазак. Милер је сматрао да је читава историја била Поноћни поклич, али Елена Вајт каже да је Поноћни поклич био испуњен у одређеном тренутку. Самјуел Сноу је своје излагање насловио „Истински поноћни поклич“ како би га разликовао од милеритског учења да је Поноћни поклич био општа порука.

Најдуховнији су први примили поруку, а они који су раније предводили дело били су последњи да је приме и помогну да ојачају поклич. Вилијам Милер, који је предводио дело од 1833. надаље, борио се са поруком Поноћног поклича када је дошла у августу 1844. године. Није био сигуран у погледу одвајања од цркава и већ је много година поучавао друго разумевање Поноћног поклича.

Вилијам Милер је написао:

„Никада нисам био сасвим уверен у погледу било ког одређеног дана Господњег јављања, верујући да нико не може знати дан ни час. У свим мојим објављеним предавањима, као што ће се видети на насловној страни, стоји: око 1843. године. У свим мојим усменим предавањима, неизоставно сам говорио својим слушаоцима да ће се временска раздобља окончати 1843. године ако у мом прорачуну нема грешке, али да не могу рећи да крај можда неће доћи чак и пре тог времена, и да треба непрестано да буду спремни. Године 1842, нека браћа су проповедала с великом одлучношћу тачну годину и прекоревала ме што сам стављао једно „ако“.“

У мају 1842. године објављена је карта из 1843. године, а браћа су рекла Милеру да уклони „ако“ из свог излагања.

Милер је наставио: „И јавна штампа је такође објавила да сам одредио тачан дан, двадесет трећи април, за Господњи долазак. Стога сам, у децембру те године, пошто нисам могао да уочим никакву грешку у свом прорачуну, објавио своје уверење да ће Господ доћи негде између 21. марта 1843. и 21. марта 1844.“ Милер је већ био закључио да је то десети дан седмога месеца, и много пре него што је Самјуел Сноу употребио овај закључак да објави Поноћни поклич, Милер је о томе писао. Милер је био онај кога је Господ употребио да састави логику коју је Самјуел Сноу применио да утврди 22. октобар 1844.

Милер је написао: „Током 1843. године, најжешће осуде сручиле су се на мене и на оне који су били повезани са мном од стране штампе и неких проповедница. Наши мотиви били су нападани, наша начела погрешно представљана, а наш углед клеветан.“ Време је пролазило, и 21. март 1844. прошао је без Господњег јављања. Разочарање је било велико, и многи више нису ишли с њима. Пре тог времена, почев од 1840. године, процењује се да је било 200.000 милерита, али до тог тренутка остало је само 50.000.

Милер је наставио: „Пре овога, у јесен 1843. године, нека моја браћа почела су да називају цркве Вавилоном и да истичу да је дужност адвентиста да изађу из њих. Због тога сам био веома ожалостан. Не само да је последица била веома лоша, него сам то сматрао и изопачавањем Речи Божје, извртањем Светога писма.“ Милер се борио с вешћу другог

анђела, што му је још више отежавало да прихвати истинску вест поноћног поклича. Та пракса се раширила, и цркве су им затвориле врата, стварајући непријатељство и одвајајући већину адвентиста од њихових дотадашњих цркава.

Након што је прошло време које је јавно објавио, Милер је признао своје разочарање у погледу тачног периода, али је задржао своју веру. Наставио је свој рад на Западу током лета 1844. године, све до покрета Седмог месеца. Није имао никаквог учешћа у том покрету, осим једног писма написаног осамнаест месеци раније о држању обреда Мојсијевог закона који су указивали на тај месец. Није очекивао да ће се те теме употребити на такав начин, нити да ће вера у такве доказе постати испит спасења. Није био у заједништву с тим покретом све до две или три недеље пре 22. октобра 1844. године. У писму Хајмсу од 6. октобра 1844. године, Милер је написао: „Видим славу у седмом месецу какву никада раније нисам видео... Сада, нека је благословено име Господње, видим лепоту, склад, сагласност у Писмима, за које сам се дуго молио, али их нисам видео све до данас. Хвали Господа, душо моја. Брат Сноу, брат Сторс и други, нека су благословени за своје оруђе у отварању мојих очију. Скоро сам код куће. Слава, слава, слава, слава.“

Након тога, Милер је поново размотрио Поноћни поклич, назвавши га фанатизмом. Дамстегт запажа да је Сноу основни оквир поруке о Поноћном покличу преузео из Милеровог ранијег рада.

Сноуви прорачуни, објављени у марту 1844, побудили су мало пажње све до кампског скупа у Ексетеру, од 12. до 17. августа 1844. Тамо је његов прецизан датум Христовог повратка покренуо многе милеристе, доводећи њихов мисионарски подухват до врхунца. Њихов одговор постао је познат као покрет Седмог месеца. Иако су милеристички вође у почетку били скептични, неколико седмица пре очекиваног догађаја придружили су се покрету и допустили да Сноуви ставови буду штампани и подржани.

Поноћни поклич и његове последице

Прво виђење Елен Вајт показује Божји народ на путу ка небу, са светлошћу иза њих која се назива Поноћни поклич. Порука коју је изложио Самјуел Сноу треба да буде схваћена. У мају 1842. одштампано је 300 карата за 300 проповедника. До 22. марта 1844, после првог разочарања, карта је била стављена по страни, а многи су напустили покрет. Они који су остали требало је да чекају. На логорском састанку у Ексетеру, Сноу је показао да ће Господ доћи 22. октобра 1844, на Дан помирења. То их је подстакло да објављују поруку.

Џозеф Бејтс је приповедао да је, после таборског скупа у Ексетеру, док је пролазио кроз железничке вагоне, чуо гласове како понављају: „Ево женик иде!“ Тај покрет је захватио Сједињене Државе за два месеца, доведши до Великог разочарања 22. октобра 1844. године.

Дамстегт говори о Лоу Хемптонској конференцији адвентиста, од 28. до 29. децембра 1844. године, на којој су учествовали Хајмс и Милер. Хајмс је позивао да се свети утеше, да се хришћански свет пробуди и да се грешницима објављује спасење. Неколико седмица касније, Адвентска штампа поново је наставила са радом, а Хајмс је објавио да су врата

спасења отворена. Милер је постепено напустио крајње схватање о затвореним вратима и вратио се свом првобитном гледишту о Поноћном поклику. У том истом месецу, Елен Вајт је имала своје прво виђење, које је показало да они који одбацују Поноћни поклик падају са стазе. То виђење је било намењено Вилијаму Милеру исто толико колико и било коме другом.

Последње кушање и наслеђе Вилијама Милера

Из Раних списа, страница 257:

„Тада је моја пажња била скренута на Вилијама Милера. Изгледао је збуњено и био је погнут под теретом бриге и жалости за свој народ. Скупина која је 1844. године била уједињена и пуна љубави губила је своју љубав, противила се једна другој и западала у хладно, отпадничко стање. Док је то посматрао, жалост је трошила његову снагу. Видела сам водеће људе како га надгледају, првенствено Џошуу Хајмса, и како страхују да не прими вест трећег анђела.“

Порука трећег анђела у овом контексту јесте субота. Док се Милер приклањао светлости с неба, ти људи су смишљали планове да му одврате ум. Људски утицај држао га је у таму и задржавао његов утицај међу онима који су се противили истини. На крају је Милер подигао свој глас против светлости с неба — против суботе. Није примио поруку која би објаснила његово разочарање и обасјала прошлост светлошћу и славом. Ослонио се на људску мудрост уместо на божанску. Сломљен радом и годинама, није био толико одговоран као они који су га задржавали од истине. Грех почива на њима. Да је Милер могао да види светлост трећег анђела, многе ствари би му биле објашњене. Али његова браћа су исповедала тако дубоку љубав према њему да је мислио како се никада не би могао отргнути од њих. Бог је допустио да падне под власт смрти и сакрио га је у гробу од оних који су га одвукли од истине. Мојсије је погрешно пре него што је ушао у Обећану земљу; тако је и Милер погрешно када је ускоро требало да уђе у небески Ханан. Други су га навели да то учини; други ће за то положити рачун. Али анђели бдију над драгоценим прахом овог Божјег слуге, и он ће изаћи на звук последње трубе.

Закључак: поуке за данас

У закључку, Вилијам Милер представља слику адвентиста седмог дана на крају света. Прва визија Елен Вајт више је за наше време него за њено сопствено. На крају света, адвентисти седмог дана одбациће светлост поноћног вапаја. Светлост поноћног вапаја може се разумети једино разумевањем ове историје. Прво разочарање очистило је милеритски покрет од оних који су били у њему из погрешних разлога и припремило народ за искуство кушње које ће их увести у Светињу над светињама. Они који доспеју до првог разочарања благословени су само ако чекају 22. октобар 1844. године. Ово време Бог је одредио да произведе народ који ће сакупити у Светињу над светињама. Одбацити поноћни вапај и пасти са стазе значи одбацити сву ову историју.

Вилијам Милер је начинио три грешке, а ми се увек кушамо кроз три пробе. Његова прва грешка била је одбацивање Поноћног вапаја у децембру 1844. Његова друга била је то што је слушао људе уместо Бога, што га је довело до његове треће грешке: одбацивања суботе. На крају света, адвентисти седмог дана одбациће историју Поноћног вапаја и позив да се врате старим стазама зато што слушају своје вође. Чинећи тако, припремају се за жиг звери, понављајући Милеров тростепени процес кушања, који почиње начином на који се односе према поруци и историји Поноћног вапаја.

Постоје само два пророчанства која се баве историјом од првог разочарања до другог разочарања: 2300 дана („Ако и одоцни утвара, чекај је“) и 2520. Одбацити 2520 значи одбацити Поноћни поклич. Одбацити Поноћни поклич значи пасти са стазе у опаки свет испод.

Овоме ћемо се даље позабавити у следећем излагању.